

РЕШЕНИЕ

№ 987

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **649** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ – [населено място], чрез адв. В. И., САК срещу заповед рег. № 3.-647/06.12.2013г. на директора на Дирекция „Миграция” – МВР. С оспорената заповед жалбоподателят е настанен принудително в СДВНЧ – [населено място], на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 8 от ЗЧРБ до отпадане на пречките за изпълнение на наложена принудителна административна мярка по ЗЧРБ „експулсиране”.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Правят се възражения за липса на мотиви на административния акт, което е нарушение на изискването за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Също така се твърди, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 35 от АПК и на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК. Излагат се доводи от личен характер, свързани със семейното положение на жалбоподателя. Поддържа се възражение, че е възможно прилагането на по – лека мярка от принудителното настаняване, за което е представена молба от лице, което осигурява подслон и издръжка на жалбоподателя. В хода на съдебното производство адв. И. поддържа възраженията от подадената жалба.

Допълнително аргументира липса на основание за принудително настаняване в СДВНЧ, предвид липса на опасност лицето да се укрие. Жалбоподателят е подал молба за закрила по ЗУБ, членовете на семейството му, съпругата и децата са настанени в РПЦ на Д.. Принудителното настаняване не може да обезпечи изпълнението на заповедта за експулсиране, доколкото при подаване на молба за закрила по ЗУБ принудителната мярка не се изпълнява до приключване на производството с влязло в сила решение. Представя писмени бележки. Претендира заплащане на възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция” – МВР не се представлява в съдебното производство и не представя становище.

Прокурор Кайнакчиева от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна. Настаняването в СДВНЧ е във връзка с осигуряване изпълнението на наложената принудителна административна мярка „експулсиране”. Налице е опасност лицето да се укрие, тъй като е осъждано два пъти за едно и също престъпление. Въпреки семейното му положение, след първото осъждане той е повторил деянието си. Фактът, че има семейство и деца в Б. е бил налице и към онзи момент, но не е възпрепятствал жалбоподателя да напусне страната за втори път. Това не дава основание да се даде вяра, че няма да извърши същото, при положение, че е осъждан два пъти точно за това деяние. Въпреки затрудненията на майката, следва да се отчете обществен интерес и факта, че не може да се даде вяра на твърденията, че жалбоподателят няма да наруши отново закона и съответно няма да извърши ново престъпление, в случай, че се удовлетвори искането му за освобождаване във връзка с ангажименти към семейството му.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в срок, срещу административен акт, който засяга правата и интересите на жалбоподателя и подлежи на оспорване по съдебен ред.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед рег. № 3.-647/06.12.2013г. на директора на Дирекция „Миграция” е разпоредено принудително настаняване на Л. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] в специален дом за временно настаняване на чужденци, на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 8 от ЗЧРБ за изпълнение на наложена принудителна административна мярка по ЗЧРБ „експулсиране”. Причината за временното настаняване е необходимостта от създаване на организация за транспортна връзка със страната по произход и на редовен документ за напускане на страната. До отпадане на тези пречки за изпълнение на наложената принудителна административна мярка „експулсиране”, чужденецът е настанен в СДВНЧ, но за срок не по –дълъг от шест месеца. Заповедта е издадена по предложение рег. № ХМ-15-787/06.12.2013г. на главен инспектор К. С., ВНД началник отдел „Противодействие на незаконната миграция”.

Със заповед рег. № 3.-645/06.12.2013г. на директора на Дирекция „Миграция” на Л. А. М., гражданин на И. са наложени принудителни административни мерки „експулсиране” от Република Б. и „забрана за влизане в Република Б.” за срок от 5 години.

С административната преписка е представено удостоверение от Министерство на правосъдието, от което е видно, че жалбоподателят е изтърпял присъда по нохд № 454/2013г. на Районен съд – Русе в размер на 6 месеца лишаване от свобода.

По подадена молби от Д. Й. Д. от 04.12.2013г. и 13.12.2013г. за осигуряване на жилище и финансова издръжка на гражданите на И. С. А. М. и Л. А. М. е направена

проверка и е установено, че Д. Й. Д. е посочила несъществуващ адрес в [населено място],[жк], [улица]. Подателката на молбата е уведомена писмено, че адресът не е открит и поради тези причини не може да бъде проверен.

От административната преписка се установява, че е издавана предходна заповед за настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ – Л., от където същият е освободен след подадена от него молба за закрила по ЗУБ през 2012г. След освобождаването му е извършил престъпление по чл.279, ал. 2 от НК, за което е осъден от Районен съд - Русе на шест месеца лишаване от свобода по нохд № 454/2013г.

В хода на съдебното производство са приети доказателства за семейното положение на жалбоподателя, от които е видно, че има съпруга и две деца, родени на 29.04.2003г. и 09.09.2007г. Представена е и нова молба от Д. Й. Д. с вх. № МД от 21.01.2014г. по описа на Дирекция „Миграция” – МВР. По делото е приета молба с вх.№4598/20.12.2013г. по описа на Д. за получаване на статут по ЗУБ. Подадено е и искане по чл. 257 от АПК за регистриране на жалбоподателя по ЗУБ във връзка с подадената молба за получаване на статут. От събраните в хода на съдебното производство доказателства се установява, че съпругата на жалбоподателя е настанена в РПЦ към Д., болна е от епилепсия и от астма и сама се грижи за три малолетни деца. Въпреки необходимост от хоспитализация отказва лечение, защото няма кой да се грижи за децата. Като свидетел е разпитан И. К. Д., от показанията на който се установява, че освобождаването на жалбоподателя от СДВНЧ е в интерес на семейството и с цел полагане на грижи за децата.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК. При извършената проверка, съдът не констатира наличие за основания за отмяна на заповедта.

Заповед рег. № 3.-647/06.12.2013г. е издадена от директора на Дирекция „Миграция” – МВР, компетентен орган по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, органът, издал заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. [39а, ал. 1, т. 2 и 3](#) от ЗЧРБ може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на изпълнението на наложената мярка. Директорът на Дирекция „Миграция” МВР е компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ по наложената принудителна административна мярка, съответно той е компетентния орган и по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Спазено е изискването за форма на административния акт. Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа фактическите и правни основания за издаване на акта, противно на поддържаното в жалбата оплакване. Мотиви към заповедта са изложени в предложение рег. №ХМ-15787/06.12.2013г. на главен инспектор К. С. – ВНД началник отдел „Противодействие на незаконната миграция”, цитирано в заповедта и съставляващо мотиви към нея, съгласно т. III от ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК. В предложението е посочено, че Л. М. А. е осъден на шест месеца лишаване от свобода по нохд № 776/2012г. по описа на Районен съд – Свиленград по чл.279 от НК и на шест месеца лишаване от свобода по нохд № 454/2013г. по описа на Районен съд – Русе за престъпление по чл. 279, ал. 2 от НК. От фактическа страна изложеното кореспондира с дефиницията по §1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, правно основание за принудително настаняване по чл. 44, ал.6 от ЗЧРБ.

Не е допуснато съществено нарушение на административно – производствените правила, което да е основание за отмяна на издадената заповед. Съществено е това

нарушение, което засяга правата на участващото в производството лице и води до издаване на административен акт с различно съдържание. В случая не е допуснато такова нарушение, не е основателно възражението за неспазване на чл.35 от АПК. Относимите факти и обстоятелства по фактическия състав на приложимата правна норма са изяснени. Необсъждане на възраженията на жалбоподателя в хода на административното производство не е съществено нарушение, доколкото е гарантирано правото му на защита и е осигурена възможност за обжалване по съдебен ред и ангажиране на доказателства в съдебен процес.

Няма противоречие и с целта на закона, тъй като заповедта е издадена за изпълнение на наложена преди това принудителна административна мярка и това е поставената от закона цел по чл. 44, ал.6 от ЗЧРБ.

Издадената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на който е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и т.3 от ЗЧРБ е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудително отвеждане до границата на Република Б.. Според нормата на § 1 , т. 4в от ДР на ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо който е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно на чужденеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ и съществува реална опасност от укриването му. Принудителната административна мярка по чл.39а, ал.1 , т. 3 от ЗЧРБ е наложена със заповед рег. № 3.-645 от 06.12.2013г. на директора на Дирекция „Миграция” с която е разпоредено „експулсиране” от Република Б., както и на чужденеца е забранено влизане в Република Б. за срок от 5 години. Реалната опасност от укриване е преценена въз основа на обективни данни и по критериите в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ. Налице са предходни две осъждания на лицето на шест месеца лишаване от свобода по похд № 776/2012г. по описа на Районен съд – Свиленград по чл. 279 от НК и на шест месеца лишаване от свобода по похд № 454/2013г. по описа на Районен съд – Русе за престъпление по чл. 279, ал. 2 от НК. Второто престъпление, преминаване на границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта е извършено след като лицето е било освободено от СДВНЧ – Л., при издадена заповед за принудително отвеждане до границата на Република Б.. След като жалбоподателят е вече осъждан за незаконно преминаване на границата, след като е бил освободен от СДВНЧ и при издадена заповед за принудителното му отвеждане,

той е извършил повторно същото престъпление като е преминал незаконно границата по посока на Република Р.. Налице е повторно извършено престъпление, за което Л. А. М. е осъден ефективно на лишаване от свобода, неизпълнение на издадена заповед, ясно сочещо на нежелание на жалбоподателя да се съобразява с установения обществен и правен ред. Лицето вече е извършвало подобно деяние и с цел предотвратяване от укриване и обезпечаване изпълнението на издадената принудителна административна мярка не следва да се отменя заповедта за настаняването му в СДВНЧ. При извършено предходно укриване и неизпълнение на заповедта за напускане на страната не може да се гарантира, че деянието няма да бъде извършено повторно. Незаконното преминаване на границата, наличието на две осъдителни присъди за това, опитът за незаконно преминаване на границата към друга страна от ЕС чрез използване на страната като транзитен пункт мотивират извод за основателна вероятност от укриване на чужденеца, респективно за възпрепятстване на организацията и подготовката на изпълнението на заповедта за експулсиране. Проблемите на съпругата му и трите деца, за които тя се грижи действително са сериозни, но те са съществували и когато жалбоподателят е изоставил семейството си, след като е бил освободен от СДВНЧ – Л. и е направил опит за незаконно преминаване към друга страна от ЕС. При съществуваща възможност да остане със семейството си той е избрал да го напусне и заедно с брат си да премине незаконно границата към Република Р.. Това поставя под съмнение твърденията, че целта на исканото сега освобождаване от СДВНЧ е грижа за семейството и децата и няма гаранции, че ако това се случи жалбоподателят няма отново да направи опит за осуетяване изпълнението на наложената принудителна административна мярка.

Не е основателно възражението за нарушение чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО. При тези данни не може да се приложи друга по-лека мярка, която да е ефективна и да обезпечи изпълнението на връщането в страната по произход. Случаят е в хипотезата на чл.15, пар. 1,б. „а” от Директива 2008/115/ЕО, налице е опасност от укриване. Целта и срока на задържането са за изпълнение на мярката „експулсиране”. Понеже друга мярка не може да изпълни целта, не е нарушен и принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК. Жалбоподателят не пребивава законно в страната, няма установено местоживееие, няма средства за издръжка, няма социална среда. Налице е предходно укриване и възпрепятстване на изпълнение на предишна заповед за напускане на страната. След предходно освобождаване от СДВНЧ жалбоподателят е направил опит за незаконно преминаване на границата в посока друга държава от ЕС при издадена заповед за отвеждането му извън страната. С оглед на това други по – леки принудителни мерки като редовно явяване пред властите или други са неефективни.

Подадената молба за закрила по реда на ЗУБ не променя извода за законосъобразност на акта, тъй като нормата на чл. 67, ал. 1 от ЗУБ се отнася до изпълнението на наложената по реда на чл. 39а, т. 3 от ЗЧРБ принудителна административна мярка, а не води до забрана за организиране на изпълнението ѝ. Производството по ЗУБ е ирелевантно за настоящия правен спор, тъй като разпоредбата на чл. 67 от ЗУБ не дерогира нормите на ЗЧРБ по налагането на принудителните административни мерки, а касае тяхното изпълнение.

Не е налице и нарушение на чл. 8, т. 1 от КЗПЧОС, доколкото намесата на държавните власти в ползването на правото на зачитане на личния и семеен живот е допустима при условията на чл. 8, т. 2 от КЗПЧОС, а именно е в случаите, предвидени

в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на обществената сигурност.

По тези съображения настоящата съдебна инстанция счита, че не са налице основания за отмяна на оспорения административен акт.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Л. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] на заповед рег. № 3.-647/06.12.2013г. на директора на Дирекция „Миграция” – МВР, с която е разпоредено временно принудително настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ – [населено място].

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: